

Robul evreu: o imagine a Domnului Isus

Exodul 21.2-6

Philipp-Richard Schulz

© P.-R. Schulz, Online începând de la: 04.03.2019, Actualizat: 04.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 21.2-6

Introducere

Mulți au spus – și pe drept -, că acest pasaj din cartea Exodul este o referire minunată la Domnul nostru Isus. Probabil unul sau altul nu știe să încadreze corect textul, când el de exemplu este citit în ora solemnă de la Masa Domnului. Cel puțin mie mi-a fost mereu așa. Cine este de fapt robul din această imagine, și ce înseamnă că el are voie să iasă liber? Cine este stăpânul? Și ce înseamnă de fapt istorisirea cu soția?

Aceste întrebări sau altele asemănătoare pot ușor apare în legătură cu textul – și aceasta desigur în mod justificat. În cele din urmă, așa cum este în cazul multor imagini din Vechiul Testament, nu toate detaliile se pot găsi împlinite sută la sută în Noul Testament.

De aceea în cele ce urmează vrem să cercetăm textul și să scoatem în evidență toate lucrurile care s-au împlinit așa de minunat în Domnul nostru Isus.

În locul acesta este desigur mai întâi de clarificat, ce corespondent au persoanele din textul nostru în Noul Testament. Vom constata că pe baza acestui prim verset, corelarea nu poate avea loc pe deplin clar. Mai târziu însă vom vedea că realmente există numai o singură interpretare posibilă a acestui pasaj.

Chiar de la început ar trebui să ne fie clar, că „robul” este un model al Domnului nostru Isus și „stăpânul” este un model al lui Dumnezeu Tatăl. Însă aceasta, cum am spus, nu rezultă direct clar din primul verset. Dacă evreul a fost constrâns prin propria îndatorare să se vândă ca rob, ne este clar că despre așa ceva nu poate fi vorba la Domnul nostru Isus. Niciuna din situațiile exterioare nu puteau exercita în vreun fel oarecare presiune asupra Lui, așa că Lui nu-l rămânea altceva decât calea într-o viață de robie. Mai degrabă vedem la Domnul Isus un motiv inegalabil de minunat să devină slujitor: El a făcut-o de bună voie, El voia să fie un slujitor pentru Dumnezeuul Său.

Contextul pasajului

Dumnezeu tocmai dăduse poporului cele zece porunci, și rezultatul era: „și tot poporul a observat tunetele și flăcările și sunetul trâmbiței și muntele fumegând. Și poporul a văzut; și s-au cutremurat și au stat departe; și au zis lui Moise: «Vorbește *tu* cu noi și vom asculta; dar să nu vorbească Dumnezeu cu noi, ca să nu murim». ... Și poporul a stat departe și Moise s-a apropiat de întunericul gros în care era Dumnezeu” (Exodul 20.18-21).

Deja acum Legea a adus poporul la depărtare de Dumnezeu, și această depărtare va deveni curând mai mare. La vițelul de aur s-a mers așa de departe, că Dumnezeu vrea să nimicească poporul, deoarece ei au păcătuit împotriva Legii (Exodul 32.7-10). Și numai cu Legea nimeni nu ar fi în stare să fie pentru multă vreme în prezența lui Dumnezeu, deoarece nici un om nu este capabil să îplinească deplin cerințele desăvârșite ale lui Dumnezeu. De aceea este așa de frumos să vedem cât de repede Domnul se îndreaptă spre o cu totul altă temă. Chiar dacă El își păstrează locul Creatorului cu drepturile Sale asupra creaturilor și asupra ascultării din

partea lor (Exodul 20.22b,23), totuși El arată imediat, că El nu vrea depărtarea și că dorește să se apropie de oameni și să-i binecuvânteze (Exodul 20.24). Și El arată totodată, cum poate avea reușită aceasta. Și astfel ne sunt prezentate patru aspecte ale morții lui Hristos:

1. Va fi un *altar* și *jertfe de ardere de tot* (Exodul 20.24). Jertfa de ardere de tot, care era mistuită complet pe altar și nimeni nu avea voie să mănânce din ea, simbolizează faptul că Domnul Isus în moartea Sa era spre deplina bună-plăcere a lui Dumnezeu și a împlinit deplin cerințele lui Dumnezeu. Deoarece Domnul Isus ca jertfă de ardere de tot a gloriificat desăvârșit pe Dumnezeu, Dumnezeu poate acum să binecuvânteze pe oameni independent de Lege.
2. După aceea vedem pe *robul evreu* (Exodul 21.2-6). Dacă înainte a fost vorba mai întâi de desăvârșirea jertfei, după aceea este vorba aici de desăvârșirea slujbei și cum aceasta depășește cu mult Legea. Legea cerea șase ani de slujire; după aceea robul putea ieși liber: el trebuia să slujească numai șase ani. Legea nu putea să-L țină pe Domnul Isus în slujire, căci El a corespuns pe deplin cerințelor Legii. Însă dragostea Lui este mai mult decât aceasta și ea se dovedește în moarte.
3. Al treilea model despre moartea Domnului îl găsim în contextul cu *fiica roabă* din pasajul următor (Exodul 21.7-11). Ea este o imagine a lui Israel, care nu a plăcut Domnului și a eșuat în orice punere la probă. Roaba nu avea voie să iese așa simplu. Însă apoi citim ceva despre prețul de răscumpărare (Exodul 21.8). Și noi știm cine a plătit prețul de răscumpărare și unde a fost plătit: de Domnul Isus pe crucea de pe Golgota. Dar se merge mai departe: din roabă devine o fiică (Exodul 21.9), deoarece stăpânul o leagă cu fiul lui. Ce har pentru Israel: totul a fost stricat și cu toate acestea se plătește prețul răscumpărării și ea devine soția fiului! După aceea în versetul următor este vorba de o altă femeie (Exodul 21.10). Dacă Domnul Isus va avea și o altă relație cu Adunarea Lui ca mireasă cerească a Sa, atunci aceasta nu va lua nimic din partea care aparține lui Israel, mireasa Sa pământească.
4. Al patrulea tablou despre *ucigașul neintenționat* (Exodul 21.12,13) este de asemenea impresionant. În versetul 12 vedem că Israel nu numai a încălcat Legea – și anume porunca să nu ucizi (Exodul 20.13) – și în felul acesta a atras nemulțumirea lui Dumnezeu asupra sa (Exodul 21.8), ci ei s-au făcut vinovați și de o îngrozitoare vărsare de sânge. Vedem acum că Dumnezeu a purtat grijă și pentru aceasta: ucigașul putea să fugă într-un loc de refugiu, dacă el a făcut fapta din necunoaștere. Și lucrul minunat este că Dumnezeu socotește iudeilor omorârea lui Hristos ca fiind făcută din neștiință, așa cum spune Petru: „Fraților, știu că în neștiință ați lucrat, ca și mai-marii voștri” (Faptele apostolilor 3.17). Ce răspuns al harului la rugăciunea de mijlocire a Domnului pe cruce! „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23.34).

Astfel aceste patru imagini ne arată, imediat după ce au fost date cele zece porunci, ce intenționa de fapt Dumnezeu să facă: El voia să fie aproape de poporul Său, El voia să-i aibă la Sine, și prin moartea Domnului Isus El va rezolva orice problemă și va binecuvânta nespus de mult pe poporul Său.

Libertate după terminarea slujirii

Vrem să studiem pasajul nostru verset cu verset:

Exodul 21.2: Dacă vei cumpăra un rob evreu, să-ți slujească șase ani; iar în al șaptelea să iasă liber, fără a plăti nimic.

Un evreu a dobândit ca rob pe unul din concetățenii lui. Cine cumpără un rob, se așteaptă de la el în principal un lucru: și anume, ca acesta să-i slujească și să facă lucrările care i-au fost date. Foarte îngrozitoare este realitatea că în poporul răscumpărat al lui Dumnezeu erau din aceia, care trebuiau să se vândă ca sclavi, ca să poată supraviețui. Trebuie să fi fost datorii care nu puteau fi achitate pe cale normală, așa că singura posibilitate, de a achita datoriile, era să se pună la dispoziție cu puterea lui de muncă și să renunțe la propria libertate și independență.

Am amintit deja pe scurt motivele „stăpânului” pentru dobândirea unui rob: țelul lui era ca să fie cineva care să împlinească voia lui și să facă lucrul, pe care el voia să-l aibă făcut. La fel este și voia lui Dumnezeu, ca să fie din aceia care în orice situație să asculte de El și să facă voia Sa. Însă în miile de ani ale istoriei omenirii nu s-a găsit nici măcar un singur astfel de rob. Și astfel Dumnezeu „a cumpărat” un Om „din tinerețea Lui” (Zaharia 13.5b), pentru ca acesta să-l slujească ca Rob desăvârșit.

Conform Legii, slujba unui astfel de rob era limitată în timp. Era vorba de o relație de slujire cu o lungime de maxim șase ani. La fel a fost și la Domnul nostru. Mărimea și durata slujirii Sale erau stabilite de la început. Misiunile Lui erau stabilite și sfârșitul era vizibil. Și ca Rob El a făcut în acest timp tot ce cuprindea misiunea Sa.

După ce robul și-a îndeplinit slujba, el trebuia lăsat în libertate în anul al șaptelea. Pe lângă aceasta stăpânul lui nu trebuia să-l trimită cu mâna goală, ci să-i dea daruri cu el (Deuteronomul 15.12-14), pentru ca robul să fie în stare să-și clădească o existență proprie nouă. Tot ce i-a aparținut înainte de a merge în robie (aici este amintită în mod deosebit soția lui) trebuia să le ia cu el. „Fără a plăti nimic” – aceasta înseamnă, fără să trebuiască să se răscumpere pe sine însuși, fără să depună cautiune, fără vreo pierdere din partea lui – trebuia să plece. Nimic nu trebuia să-l rețină. Nimic nu trebuia să-i ia libertatea sau să i-o distrugă.

Vrem să ne ocupăm puțin cu gândul acesta. Vrem să răspundem la întrebarea, ce au a face îndrumările textului cu Domnul nostru.

Să fi deplin liber, să nu ai nici o obligație, să nu poți fi constrâns la a face ceva, să nu trebuiască să fi ascultător, să poți lua hotărâri proprii – toate acestea erau starea robului după eliberarea lui.

Exact în aceasta aveam paralela la Domnul nostru Isus Hristos:

După ce Domnul Isus a trăit aici pe pământ mai mult de treizeci de ani și a slujit, El era liber să iese, fără să trebuiască să moară. Domnul a slujit desăvârșit atât atunci când era copil cât și

ca tânăr și de asemenea și în viața Lui ca om matur. Fie în ascuns sau în public, El a făcut întotdeauna voia Stăpânului (Tatălui) Său. El era unic în felul Lui între toți oamenii, căci El niciodată nu S-a făcut vinovat de ceva, nimeni nu putea să-L dovedească de vreun păcat. De asemenea, în contrast cu toți ceilalți oameni, El nu avea păcat în Sine Însuși. Astfel El era desăvârșit liber, ca după terminarea lucrării să Se reîntoarcă la Tatăl Său și să posede ceea ce El avea deja înainte de întemeierea lumii. Nimeni nu-L putea reține, nimeni nu avea vreun drept asupra Lui – nici măcar moartea! Ce Domn minunat avem noi! Ce desăvârșit este El! Ce măreț este El în Sine Însuși!

Este interesant, că adnotarea în traducerea Elberfelder (ediția CSV – [vezi și adnotarea în ediția în limba română GBV 2001]) la Exodul 21.3 spune, că aici pentru cuvântul „singur” stă textual: „cu trupul său”. Deci dacă Domnul Isus nu voia „să iese singur”, atunci se spune textual: El nu voia să iese „cu trupul Său”. Aceasta înseamnă: El ori ieșea așa cum era, „cu trupul Său”, ori El putea avea părtașie cu soția Lui. – Aceasta ne amintește de scena impresionantă din odaia de sus, unde Domnul dă pâinea ca moștenire și spune: „Acesta este trupul Meu, care se va da pentru voi” (Luca 22.19). Domnul ar fi putut să meargă direct la Dumnezeu cu trupul Său desăvârșit; dar El nu a vrut să iese cu trupul Său, El a vrut să dea acest trup minunat, în care El a slujit lui Dumnezeu 33 de ani, pentru noi, pentru tine și pentru mine, ca să poată avea părtașie cu noi.

Cuvintele Domnului Isus din odaia de sus se leagă în chip minunat cu textul nostru actual. Vom vedea aceasta în continuare și în alte locuri.

Libertate cu orice preț?

Exodul 21.3,4: Dacă a venit singur, singur să iasă; dacă avea soție, soția lui să iasă cu el. Dacă stăpânul său i-a dat o soție și ea îi va naște fii și fiice, soția și copiii ei vor fi ai stăpânului ei și el să iasă singur.

Deci robul era liber la sfârșitul celor șase ani de slujire și nimeni nu-l putea jefui de această libertate. Într-adevăr, nu era nimic care ar fi putut să-l rețină pe robul devenit liber acum?

În versetul 4 citim despre un caz de excepție: dacă robul a venit singur și pe parcursul celor șase ani a primit o soție de la stăpânul lui, atunci această femeie trebuia să aparțină în continuare stăpânului și după eliberarea lui. Deci robul trebuia să plece singur și să lase înapoi pe soția și copiii lui. De fapt s-ar fi putut spera ca rob evreu, ca în timpul celor șase ani să nu se căsătorească.

Ce situație îngrozitoare! Trebuia să fie așa? Nu era o altă cale, ca el să fie într-adevăr liber, dar singur? Era o cale (Exodul 21.5,6), dar îmbunătățea aceasta situația?

În ce conflict interior se afla acum robul. Deja cu luni înainte de eliberarea propriu-zisă gândurile lui se preocupau cu această decizie: „Ce să fac?” Să se decidă pentru libertatea proprie (bine-meritată)? Să rămână cu adevărat rob pentru totdeauna și prin aceasta să ia și dureri asupra sa (Exodul 21.6)? Voia el să slujească mai departe stăpânului său? Dacă stăpânul era om bun, probabil da; dar ce era, dacă stăpânul era un om rău? Putea lăsa soția

singură, pe care a iubit-o atâția ani?

La sfârșitul acestor chibzuiți stă afirmația minunată de la începutul versetului 5: „Dar dacă robul va zice hotărât ...”. Cuvântul „hotărât” scoate în mod deosebit în relief particularitatea deciziei. Ce ar putea din lumea aceasta să determine pe un om să renunțe la ceea ce el și-a dorit mult în ultimii șase ani? Ce ar putea determina un rob să spună nu la adevărata libertate?

Numai *un singur* lucru putea să determine pe rob pentru o astfel de decizie – dragostea adevărată. Chiar dacă în exterior nu era nimic care putea/avea voie să-l rețină pe rob, totuși sentimentele inimii sale erau suficient de puternice să-l determine să ia o astfel de hotărâre cu consecințe mari.

Cât de minunat vorbesc gândurile acestea despre Domnul Isus! El, Cel care era cu adevărat liber, S-a decis să sufere și să fie Rob veșnic. Cuvintele din epistola către Filipeni se potrivesc foarte bine în această situație: „[Isus Hristos] fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob” (Filipeni 2.6,7). De ce a făcut El aceasta? Răspunsul poate fi numai acesta: „Iubesc pe stăpânul Meu, pe soția Mea și pe copiii Mei” (Exodul 21.5).

„Iubesc pe stăpânul Meu”

Exodul 21.5: Dar, dacă robul va zice hotărât: „Iubesc pe stăpânul meu ...”

Primul motiv pentru rob, ca să se oblige la slujire pentru veșnicie, ar trebui să fie dragostea pentru stăpânul său. Aceasta este remarcabil. Probabil ne-am fi gândit, că dragostea pentru soție ar fi argumentul cel mai puternic. Această parte din frază lasă să se vadă clar un lucru: porunca a fost dată nu numai pentru ca ea să fie o îndrumare pentru felul în care poporul Israel trebuia să acționeze – și anume, ca ei să iubească pe Dumnezeu, Stăpânul lor -, ci ea a fost scrisă având gânduri mult mai profunde. Cât de mulți robi trebuie să fi fost în timpul mai mult de o mie de ani sub Lege, care au iubit pe stăpânul lor pământesc așa de mult, că de bună voie au vrut să-i slujească pentru totdeauna? Putem presupune, că n-a fost nici măcar unul, sau chiar dacă au fost, au fost numai foarte, foarte puțini. Dar ne putem imagina, că dragostea cuiva pentru stăpânul lui era mai mare decât dragostea pentru soția Lui? În afirmația robului se exprimă mai întâi dragostea pentru stăpânul lui: „Iubesc pe stăpânul meu.” Dacă oamenii ar fi scris acest întreg pasaj despre robul evreu, cu siguranță ei ar fi ales ordinea inversă. Atunci ar fi scris: „Iubesc pe soția mea și pe copiii mei și pe stăpânul meu.”

Din aceasta rezultă clar: porunca a fost scrisă cu privire la un Om deosebit, un Om, la care dragostea pentru Stăpânul Său era cu adevărat pe primul loc. Îndrumarea ne-a fost dată (respectiv, a fost dată atunci israeliților) cu privire la Domnul Isus, pentru ca noi să fim în stare să înțelegem puțin mai bine felul Lui de a proceda, hotărârea Lui. Căci această ordine descrie foarte exact ceea ce L-a determinat pe Domnul Isus să nu vrea să iese liber. Noi vorbim deseori și cu plăcere despre dragostea Domnului pentru noi oamenii – și desigur aceasta și din motive justificate -, însă pentru Domnul altceva a ocupat primul loc: dragostea pentru Dumnezeu și Tatăl Său era în primul rând cea care L-a determinat să se oblige la slujire pentru totdeauna. Simțim ceva din această dragoste a Fiului pentru Tatăl, când El, atunci

când a venit în lume, spune: „Iată, Eu vin ... ca să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10.7).

Ce impresionant este să vezi că Fiul a iubit așa de mult pe Tatăl, că El a pus pe planul secund bunăstarea Lui și că El a venit pe pământul acesta, a suferit și a murit, ca să împlinească pe deplin voia Tatălui Său. Iarăși ne putem gândi la cuvintele Domnului din odaia de sus, când a spus, că Dumnezeu este acum glorificat (Ioan 13.31). Un alt verset din evanghelia după Ioan exprimă așa dragostea Domnului pentru Tatăl Său. Ioan 14 se potrivește exact în imaginea robului evreu: „vine stăpânitorul lumii și el nu are nimic în Mine; dar ca să cunoască lumea că *Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac*” (Ioan 14.30,31). Domnului nostru Isus I se cuvine toată onoarea pentru aceasta!

„Iubesc ... pe soția mea”

Exodul 21.5: Dar, dacă robul va zice hotărât: „Iubesc ... pe soția mea ...”

Desigur nu ne vine greu să găsim un corespondent pentru această „soție”. Mai întâi ne putem gândi la Ierusalim, mireasa pământească a lui Hristos. Și ea va vedea odată semnele dragostei lui Hristos pentru ea, căci atunci când vor întreba: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?” El va zice: „În casa celor care mă iubeau le-am primit.” „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor” (Zaharia 13.6,7).

Dar mai este și un alt corespondent pentru această „soție”: În epistola către Efeseni 5 citim un verset, care conține paralele foarte clare la textul nostru actual: „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25).

Unii cititori vor remarca acum probabil, că această paralelă nu este chiar așa de clară. Și într-adevăr, imaginea din Exodul ajunge la limitele ei în acest loc, căci la noi nu era așa ca la soția robului de atunci, care aparținea aceluiași stăpân, ca și robul însuși: Fiecare din noi ca credincioși nu slujeam aceluiași Stăpân, ca Mirele nostru, ci slujeam păcatului; eram sclavi ai lui satan. În contrast cu descrierea din Exodul 21 pentru Domnul nostru deci nu era încă nici o soție în sensul dat: ea (Adunarea) nu exista încă. În gândurile lui Dumnezeu ea era prezentă, și de asemenea și Domnul nostru o avea înaintea ochilor. Însă în momentul dăruirii Sale ea era împrăștiată și foarte departe de El. Domnul nostru a trebuit mai întâi să ne elibereze pe noi ca credincioși din robia altui stăpân, pentru ca noi să putem deveni slujitori ai Dumnezeului Său, și ca atare toți credincioșii constituie acum Adunarea Sa, mireasa Sa. Hristos iubește soția Lui, Adunarea, cu o așa dragoste, că această dragoste L-a făcut să Se dea deplin pentru ea. Cât de minunat se împlinesc siluetele vechi-testamentale în acest verset! Cât de mare este dragostea Domnului pentru Adunarea Sa vedem în prețul pe care El l-a plătit, pentru ca să poată fi pentru totdeauna în părtășie cu ea.

Robul din cartea Exodul a trebuit să lase să i se găurească urechea; Domnul nostru *S-a dat deplin pe Sine la moarte*. Urechea stă aici simbolic pentru o însușire centrală a unui rob bun: urechile sunt pentru auzire. Capacitate de a recepta cu urechile este premisa pentru ascultare. Un rob, care este surd, este numai pe jumătate folositor. Mult mai răi sunt aceia care într-adevăr au urechi, dar nu aud (compară cu Ezechiel 12.2). Dacă un rob lăsa să i se găurească

urechea, atunci pentru toți era vizibil, că el a subordonat acest organ al auzului pentru totdeauna unui altuia.

La Domnul nostru urechea are un sens mai profund decât la oameni în general. În Psalmul 40 citim, că Domnului I-au fost pregătite urechi, în Septuaginta (traducerea greacă a Vechiului Testament) se vorbește în același loc, că Domnului I-a fost pregătit un trup. Din Septuaginta citează și scriitorul epistolei către Evrei în capitolul 10 (Evrei 10.5). Ce arată clar această legătură? Unul din lucrurile cele mai remarcabile în devenirea ca Om (întruparea) Domnului nostru Isus era, că El avea urechi, aceasta înseamnă, că începând de acum El putea să fie ascultător, voia să fie ascultător și trebuia să fie ascultător. Aceasta nu a fost niciodată înainte în Dumnezeirea Lui. Însă după devenirea Lui ca Om, „El a învățat ascultarea” (Evrei 5.8). Este deja foarte remarcabil, că scriitorul epistolei către Evrei, cum am spus, citează din Septuaginta și nu din textul ebraic. Prin aceasta el confirmă înțelesul din Psalmul 40, că acolo este vorba de devenirea lui Hristos ca Om, și arată totodată că ascultarea lui Hristos ca Om joacă un rol nespus de mare pentru Dumnezeu, că în Psalmul 40 trupul Său este redus la urechi. Cât de plăcut era pentru Dumnezeu, să poată în sfârșit vedea un Om care făcea voia lui Dumnezeu!

Domnul a fost desăvârșit în aceasta – spre deosebire de toți aceia care dintotdeauna au fost obligați să asculte, și anume, noi ca și creaturi. Da, Domnul Isus spune profetic în profetul Isaia, că El și-a lăsat să I se deschidă urechea în fiecare dimineață, ca să audă în chip desăvârșit ceea ce Domnul Îi va spune (Isaia 50.4b). El a urmat indicațiile și nu S-a împotrivit, nici măcar atunci când a fost lovit și I-au smuls (jumulit) perii bărbii, L-au tras de barbă (Isaia 50.5,6).

Vedem deci că ascultarea Domnului are o calitate deosebită și simbolul „urechilor” are la El o însemnătate deosebit de mare.

Toate cele trei locuri din Biblie, care vorbesc despre urechi, ne arată celei trei stațiuni din viața Domnului Isus ca Om: întruparea Lui, în Psalmul 40, umblarea Lui pe pământul acesta în ascultare, în Isaia 50 și suferințele Lui în moarte și slujba Lui după aceea până în veșnicie, așa cum vom vedea în Exodul 21.

Faptul că stăpânul robului i-a găurit urechea, arată că Dumnezeu a primit dăruirea lui Hristos în slujire veșnică. Era o bucurie pentru Dumnezeu, că Hristos S-a dat pe Sine Însuși potrivit cu voia lui Dumnezeu. Acum Domnul Isus poartă pentru totdeauna simbolic în Persoana Sa semnul arvunei Sale spre slujirea veșnică – gaura din urechea Sa. În toată veșnicia vor fi vizibile pe trupul Său urmele pe care le-a adus cu sine moartea Sa. După învierea Sa El a făcut atenți pe ucenici cu privire la cicatricile din mâinile Sale, din picioarele Sale și din coasta Sa. Ei trebuiau să privească aceste cicatrice, așa cum soția și copiii vor fi privit urechea robului, atunci când el le-a arătat semnele dragostei lui. Și când citim în Apocalipsa despre viitor, despre situația din cer, atunci vedem un Miel „ca înjunghiat” (Apocalipsa 5.6). Deci noi vom vedea și acolo semnele pe trupul Său, semne care dau mărturie despre mărimea dragostei cu care El ne-a iubit.

În Isaia 53.5 citim: „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile

noastre.” Robul de atunci trebuia adus „înaintea judecătorilor” (Exodul 21.6); Domnul nostru a apărut încărcat cu fărădelegile noastre înaintea singurului Judecător adevărat și desăvârșit de drept. Cât de nespus de mare este dragostea Domnului Isus pentru noi! Pentru o astfel de dăruire I se cuvine onoare.

Dorința robului era să poată fi la soția lui. Voia mai bine să renunțe la libertatea lui, decât să trebuiască să fie fără ea. Domnul Isus Însuși exprimă gândul acesta în felul următor, când spune: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24). Moartea era necesară, pentru ca părtășia fericită să fie posibilă, și noi nu puteam contribui cu nimic la aceasta, ca și soția robului. Depindea exclusiv de puterea robului, pentru a crea părtășia sau să renunțe la aceasta.

Așa cum atunci robul s-a decis din dragoste „să-i slujească pentru totdeauna” stăpânului său (Exodul 21.6), la fel și Domnul slujește veșnic. Momentan El face aceasta, intervenind în diverse feluri pentru noi (ca Mare Preot, conform cu Evrei 4.14,15, ca Apărător, conform cu 1 Ioan 2.1). În afară de aceasta El vrea și astăzi să spele în fiecare zi picioarele ucenicilor Săi, pentru ca noi să putem trăi părtășia cerească (Ioan 13). Și în această privință găsim deci din nou o legătură cu cele petrecute în odaia de sus.

Și chiar și în ziua în care noi prin harul Său am ajuns la țel, Domnul nostru vrea în continuare să ne slujească. Găsim prezentat aceasta în mod foarte impresionant în Luca 12. Acolo spune Domnul Isus Însuși: „Ferice de robii aceia pe care, venind, stăpânul îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge și îi va pune să stea la masă și, apropiindu-se, le va sluji” (Luca 12.37). Ce mare este Domnul nostru, ce desăvârșit este El, Slujitorul veșnic; cu câtă perseverență și dăruire îndeplinește El misiunea Lui, și cât de hotărât stă El față de hotărârile Lui!

Un ultim gând cu privire la „soție”. Noi citim: „Dacă stăpânul său i-a dat o soție ...” (Exodul 21.4). Am văzut deja, că „stăpânul” în pasajul nostru biblic este o imagine a lui Dumnezeu Tatăl. Cât de minunată este și aici corespondența în Noul Testament: în inima Tatălui era înainte de întemeierea lumii să salveze oameni, care să aparțină Fiului ca „soție” (vezi Efeseni 1.4,11; 5.22,23). Dumnezeu Tatăl nu voia ca Omul glorificat Isus Hristos să rămână „singur”; El voia să-l dea o soție, care să corespundă Lui. Ce mărețe sunt gândurile acestea. Domnul Isus Însuși exprimă de mai multe ori, că credincioșii l-au fost dați Lui de către Tatăl (Ioan 17.6,9,10,24). Cine poate înțelege aceasta, că Fiul are o astfel de plăcere de această soție pregătită, că El a fost gata să Se dea pe Sine cu totul pentru ea? Să ne rugăm, ca inimile noastre să înțeleagă tot mai mult această dragoste, aceste sentimente, această dăruire.

„Iubesc ... pe copiii mei”

Exodul 21.5: Dar, dacă robul va zice hotărât: „Iubesc ... pe copiii mei ...”

Însă noi citim că robul evreu iubește pe copiii lui. Este într-adevăr clar, că noi nu suntem copii ai Domnului Isus. Însă din acest tablou devine clar, că Domnul Isus are o relație nu numai cu mireasa Sa. În mireasă vedem totalitatea credincioșilor, în copii dimpotrivă, că Domnul Isus

are o relație personală cu fiecare din noi. Noi nu ne pierdem în marea mulțime a aceluia care aparțin miresei Domnului.

Așa precum robul atunci avea o relație deosebită de dragoste cu fiecare copil, la fel și Domnul Isus are o relație personală de dragoste cu fiecare din noi, și nu numai cu Adunarea lui ca întreg. Pavel știa că „Hristos a iubit *Adunarea* și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Însă cât de mult l-a mișcat gândul, că Domnul îl iubea personal: „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși *pentru mine*” (Galateni 2.20). Această realitate o putem vedea prezentată ca o umbră anticipat în copiii robului evreu. Chiar dacă noi știm cât de mare este valoarea Adunării ca mireasă a lui Hristos, este totuși la fel de prețios, dacă noi putem cânta împreună cu Margret Birkenfeld: „Tu Doamne-ai mers la Golgota / purtat-ai crucea *pentru mine*, / Tu *pentru mine*-ai suferit, / și-ai fost lovit Tu *pentru mine*. Cunună de spini ai purtat, / iar Dumnezeu Și-a ascuns fața, când vina lumii ai luat, / și vina *mea*, și Ți-ai dat viața.”

Gândul că Domnul a văzut pe fiecare credincios și îl iubește îl regăsim în Ioan 13, în întâmplarea din odaia de sus. Ioan explică, că Domnul știa că l-a sosit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl: „deoarece iubea pe ai Săi, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Domnul împlinește realmente pe deplin toate finețurile acestui tablou vechi-testamental.

În locul acesta vreau să îndrept atenția pe scurt spre o realitate impresionantă: Cât de necrezut de mare este faptul că Dumnezeu veșnic ni Se face cunoscut în astfel de tablouri, pe care le putem înțelege: gândurile Sale, care sunt cu mult mai presus de gândurile noastre, precum și sentimentele Sale și motivele Sale, pe care noi nu le putem înțelege și simți câtuși de puțin din cauza măreției lui Dumnezeu! Pentru ca noi să înțelegem ceva din gândurile lui Dumnezeu și motivele Domnului nostru minunat, da, să putem simți, Dumnezeu veșnic folosește imagini din viața noastră a oamenilor. El le prezintă așa fel, că noi cu înțelegerea și sensibilitatea noastră limitată ne putem pune și simții în situații, fără să avem probleme mari. Cel nesfârșit, Cel nepătruns găsește imagini, pentru ca noi oamenii sărmani, limitați să avem parte de simțămintele Sale, da, să putem arunca o privire în inima Lui.

Ce mare este îndurarea Lui, cât de mult Se pleacă El spre noi, cât de mare trebuie să fie dragostea Sa!

De ce vorbește textul despre Domnul Isus

În pasajul acesta doresc să prezint încă o dată pentru ce eu am convingerea că pasajul nostru din Exodul 21 este o referire la Domnul nostru Isus.

Pentru aceasta un lucru vreau să-l scot în mod deosebit în evidență: faptul că o imagine în unele locuri nu este în concordanță în toate detaliile cu realitatea nu trebuie să ne determine să spunem că întreg pasajul acesta nu vorbește despre Domnul nostru Isus Hristos. Pentru aceasta unele motive:

1. Întreg pasajul se potrivește fără vreo răstălmăcire sau alt sens de interpretare la Persoana Domnului nostru și la prima Sa venire pe pământul acesta – în afară de faptul că soția pentru Domnul nostru nu exista încă, așa cum am văzut mai înainte. În afară de

aceasta nu trebuie să uităm, că multe imagini din Vechiul Testament sunt luate din viața zilnică și că ele au fost relevante în primul rând pentru viața oamenilor din timpul acela.

2. Așa cum am remarcat mai înainte, numai o simplă aplicare la viața practică a poporului Israel ar fi prea puțin (compară cu capitolul „Iubesc pe stăpânul meu”) și nu ar corespunde caracterului general al Scripturii.
3. Acest al treilea punct este după părerea mea acela, care vorbește cel mai clar, că noi putem vedea pasajul acesta ca fiind o imagine minunată despre Domnul nostru.

Aproape toate imaginile din Vechiul Testament (jertfele, jertfa adusă de David după numărarea poporului și așa mai departe) se preocupă cu un aspect deosebit al jertfei Domnului nostru Isus Hristos, al vieții Sale sau al însușirilor și al motivelor Lui. În toată lumea nu este nici un tablou, care să fie suficient de cuprinzător, ca să descrie cum se cuvine slujba minunată, lucrarea minunată și Ființa măreață a Domnului nostru. De aceea Dumnezeu folosește diverse imagini, în care El așează întotdeauna alte aspecte principale, pentru ca noi să putem privi cu uimire de fiecare dată un anumit aspect în legătură cu Ființa, lucrarea și moartea Domnului nostru. Am văzut astfel în pasajul nostru biblic, de exemplu, prezentat clar punctul principal plasat pe dăruirea de bună voie din dragoste, în timp ce în 2 Samuel 24 se exprimă, că Domnul ne-a suplini și pentru aceasta a permis ca păcatele noastre să-l fie socotite Lui.

Așa cum s-a descris în pasajul al doilea („Contextul pasajului”), și contextul arată foarte clar că în pasajul acesta este vorba de Domnul nostru Isus.

Drept urmare ar fi o pierdere foarte mare, dacă am renunța imediat la imaginile vechi-testamentale, deoarece aparent un anumit punct nu se potrivește. Ne-am lipsi singuri de mijloacele, pe care Dumnezeu ni le-a dat, ca să putem înțelege bucată cu bucată lucrarea măreață a Domnului nostru Isus Hristos. Sunt tocmai interesele lui Dumnezeu ca noi să ne uimim împreună cu El de Domnul. Ar fi de altfel ușor să găsim în fiecare imagine, indiferent unde este ea, ceva care aparent nu se potrivește. Și în parabole sunt elemente, care nu se pot transfera. (Să luăm ca exemplu parabola despre administratorul nedrept: cu siguranță noi nu trebuie să învățăm să fim nedrepti și să delapidăm banii patronului nostru!)

Reacția „soției”

Chiar dacă numai contemplarea Domnului nostru Isus Hristos în această imagine ar fi suficientă hrană pentru suflet, vrem totuși să tragem din acest pasaj alt-testamental unele aplicații practice pentru viața noastră de credință.

În cartea Exodul nu citim nimic despre reacția soției. Însă putem presupune (și sper că este așa), că soția s-a bucurat foarte mult de această dovadă de dragoste a soțului ei. Căci această faptă de dragoste a exprimat foarte clar cât de prețioasă era ea pentru soțul ei. Singura reacție cuvenită pentru o astfel de dăruire putea să fie numai o reacție de dragoste fierbinte și ascultare cu bucurie, ca să-l onoreze și să-l bucure pe acela care a dorit așa de

mult să fie cu ea. Cât de mult trebuie să fi încercat soția să citească pe buzele soțului ei orice dorință și s-o împlinească cât se poate de repede cu toate mijloacele care îi stăteau la dispoziție.

Transpunerea la viața noastră ca creștini și ca Adunare nu este grea. Ce ar putea fi mai convenit, ca noi acum să exprimăm la rândul nostru prin dăruire și ascultare dragostea noastră pentru Domnul nostru? Ne lasă inima noastră să rănim pe Acela care a dat tot ce are, ca să ne posede ca „soție” a Lui? Este țelul nostru cel mai mare să fim ascultători de El și să facem voia Sa fără compromiteri? Cum stau lucrurile în viața mea, în viața ta? Este umilitor să constatăm că mult prea des este o povară pentru noi să facem bucurie Răscumpărătorului nostru minunat prin felul nostru de comportare.

Într-o cântare se spune: „Corurile noastre de bucurie fac cunoscută mărimea dragostei Tale.” Deseori gândesc: dacă dragostea Domnului ar fi numai atât de mare, precum o arată corurile noastre de bucurie (nu numai cântată, ci și trăită), atunci ar fi foarte sărăcăcioasă. – Cât de des avem nevoie să privim dragostea „marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.13), să ne deschidem inima pentru ea și s-o lăsăm să lucreze în noi!

Iubiți frați și iubite surori, să iubim din toată inima și cu toată dăruirea pe Acela care a dorit așa de mult să aibă părtășie cu noi, că a renunțat la propria libertate pentru aceasta.

Tradus de la: [Der hebräische Knecht: ein Bild des Herrn Jesus](#)

Traducere: Ion Simionescu